

LES LLUITES FEMINISTES, MOTOR DEL CANVI

8 DE MARÇ 2016 / MANIFEST

El feminisme, considerat com a moviment polític, és la lluita de les dones contra qualsevol forma de discriminació. Una lluita gràcies a la qual hem aconseguit importants drets i avanços, però que ha implicat grans sacrificis per a qui els ha reivindicats. Moltes dones han perdut la vida per parlar, opinar o decidir per elles mateixes.

Així, en 1791, Olympe de Gouges, amb la seua Declaració dels drets de la dona i la ciutadania, va ser guillotinata perquè va reivindicar aquests drets. Mary Wollstonecraft, en el seu Vindicació dels drets de la dona, demanava igualtat de drets civils, polítics, laborals i educatius, així com també el dret al divorci. Més tard, Flora Tristán expressava, en la seua obra Unió Obrera (1842), que la dona era la proletària del proletariat.

La primera onada del feminisme va nàixer a Anglaterra, els EUA i l'Amèrica Llatina per reivindicar la igualtat legal, concretada llavors en la lluita pel dret al vot. Des del segle XIX fins a la primera del XX, van ser moltes les dones que van destacar en la lluita conjunta pel sufragi i l'abolició de l'esclavitud, com ara Emmeline Pankurst o Sojourner Truth.

Elizabeth Cady Stanton i Lucrecia Mott van organitzar en 1848 una convenció a Seneca Falls, on més de 300 activistes van signar una declaració per denunciar la discriminació múltiple de les dones i reivindicar la igualtat de drets, que va passar a la història amb el nom de Declaració de Seneca Falls.

La consecució del dret al vot en quasi tots els països europeus va implicar el pas de les lluites feministes cap a la reivindicació d'altres drets. Emma Goldmann relacionava la lluita feminista amb la de la classe obrera i fins i tot feia aportacions sobre la sexualitat femenina.

La segona onada del feminisme va reclamar la igualtat social i cultural, i també drets sexuals i reproductius. Figures destacades d'aquesta època van ser Simone de Beauvoire, Betty Friedan, Katte Miller o Shulamith Firestone.

A l'Estat espanyol, molts han sigut els noms de dones que han escrit la història i moltes les lluites que han protagonitzat, des de la fundació de la primera organització feminista, que reivindicava drets civils o l'abolició de la prostitució legalitzada; fins a la concepció liberal del feminisme i la lluita de Clara Campoamor pel dret al vot; passant per la doble opressió de les dones denunciada per Lucía Sánchez Saornil, l'educació del poble reivindicat per la penalista Concepción Arenal o la consideració de la dona com a classe social de Lidia Falcón.

El feminisme contemporani o de la tercera onada reivindica un canvi de valors i que la justícia legisle aspectes considerats abans com a privats. Amb el lema El que és personal és polític, se segueix la lluita contra la discriminació de les dones, els estereotips de gènere i la violència masclista.

No cal dir que encara hi ha moltes reivindicacions per assolir, com ara mesures contra la violència de gènere o polítiques d'igualtat; per això, les feministes hem eixit i continuarem eixint al carrer de forma massiva per demanar als diferents governs mesures efectives per a lluitar contra les diferents violències masclistes.

La divisió sexual del treball és encara l'origen d'aquesta discriminació, que seguim sofrint en tots els àmbits de la vida. Mentre hàgem de seguir exigint drets que se'ns neguen, la lluita feminista seguirà sent necessària. El feminisme és el motor del canvi.